

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce: A.W., zastoupeného JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem, se sídlem Moskevská ul. 66, Karlovy Vary, proti žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2014, čj. 1824/DS/14-3**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2014, čj. 1824/DS/14-3 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 30.5.2014, čj. 1170/OD/14-16/Rsz., jímž byla podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) a § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*), zamítnuta žádost žalobce o vydání řidičského průkazu České republiky se změnou přechodného pobytu, když se žalobci nepodařilo prokázat obvyklé bydliště na území České republiky. Žalobce rovněž požadoval přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné a napadal jej proto v celém rozsahu. Uvedl, že žalovaný na základě zkreslení žalobcem uváděných skutečností při nesprávné aplikaci zákona dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům, když potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalobce se žalovaný sice zabýval odvoláním žalobce, nikoliv však jeho obsahem, když zcela pominul předmět řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází v převážném rozsahu pouze z prvostupňového rozhodnutí a k argumentaci žalobce se vyjadřuje tak, že považuje za nesmyslnost se touto zabývat, přičemž ji hodnotí jako soupeření se správním orgánem či jako napadání správního orgánu, to vše místo toho, aby se zabýval obsahem odvolání. Žalovaný nepostupoval správně, když nerespektoval žalobcova tvrzení a zejména právní argumentaci uvedenou v odvolání a místo toho žalobce obviňuje z toho, že porušil povinnost uvádět v řízení pravdivé údaje a v důsledku zvažuje vůči žalobci zahájení řízení o přestupku. Žalovaný tak předmětnou právní záležitost posunuje do osobní roviny, což v žalobci vzbuzuje důvodné pochybnosti o objektivitě a nezájatosti žalovaného ve věci. Žalobce je držitelem platného řidičského oprávnění a má platný řidičský průkaz, který mu byl vystaven v roce 2006 a ve smyslu § 108 zákona o silničním provozu si podal žádost o vydání nového řidičského průkazu z důvodu vyznačení svého bydliště v České republice. Neexistuje tudíž důvod k tomu, aby jej správní orgán podezíral z „nežádoucí turistiky za řidičskými průkazy“ jak je uváděno v rozhodnutích a zabýval se žalobcovým aktuálním bydlištěm v České republice, navíc způsobem zcela neobjektivním a neprůkazným, se závěrem, že se žalobci nepodařilo prokázat osobní vazby k místu deklarovaného přechodného pobytu na území České republiky a že zde tedy nemá obvyklé bydliště.

3. Žalobce citoval ohledně pojmu obvyklé bydliště § 2 písm. hh) a § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu s tím, že k osvědčení svého obvyklého bydliště v České republice správnímu orgánu předložil potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, nájemní smlouvu, stvrzenky o úhradě nájmu, doklad o rodném čísle, platný řidičský průkaz, výpis z živnostenského rejstříku a čestné prohlášení. Z těchto listin jednoznačně vyplývá, že žalobce pobývá v Karlových Varech jak z důvodů osobních vazeb, tedy nájmu bytu, který zde užívá a hradí za užívání nájemné, tak z důvodu výkonu práce osoby samostatně výdělečně činné. Je tudíž i zcela pochopitelné, že se žalobce do Karlových Varů pravidelně vrací a že na adrese ... má své obvyklé bydliště v České republice.

4. Správní orgány obou stupňů však předložené důkazy hodnotily tak, že je zpochybnil, aniž by své zpochybnění řádně a zevrubně odůvodnily a uvedly k tomu odpovídající objektivní a zejména zákonné důvody. V hodnocení předložených důkazů žalovaným se tak projevují prvky svévole. Není totiž možné předložené důkazy odmítnout s odůvodněním, že neprokazují plnění podmínky obvyklého bydliště, aniž by tento svůj závěr správní orgán podrobně zdůvodnil. Tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí o „důvodných pochybnostech“ či o „důvodných pochybnostech hraničících s jistotou“ jsou naprosto nepřezkoumatelné. Takto by žalovaný mohl přistupovat i k jakýmkoliv dalším žalobcem předloženým důkazům a tvrzením o „důvodných pochybnostech“ či „důvodných pochybnostech hraničících s jistotou“ tyto zpochybňovat a odmítat. Měl-li správní orgán za to, že má žalobce svoji žádost doplnit dalšími důkazy, pak měl žalobci ve smyslu § 4 správního řádu poskytnout přiměřené poučení. Vzhledem k charakteru požadavku správního orgánu a vzhledem k tomu, že je žalobce cizinec, je nepochybné, že podmínky pro takové poučení splňoval.

5. O nesprávném přístupu správního orgánu při řešení žádosti žalobce a o nesprávném hodnocení důkazů žalovaným pak svědčí jednak jeho jednání ve věci a jednak i jeho závěry vyvozené z důkazů, které si správní orgán I. stupně opatřil sám, tj. zprávy ze SRN a zprávy o žalobcově dohledání v místě bydliště. Je-li zákonným požadavkem doložit k žádosti čestné prohlášení o tom, že žalobci jiným členským státem nebyl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a že žalobci řidičské oprávnění nebylo pozastaveno nebo odejmuto, pak správní orgán neměl bez jakéhokoliv objektivně podloženého zjištění důvod obsah žalobcova čestného prohlášení ověřovat. Skutečnost, jak žalovaný uvádí že „*žadatel má trvalý pobyt na území SRN, se nabízí pochybnost, nebylo-li mu řidičské oprávnění již uděleno v SRN*“, není důvodem pro zpochybňování a prověřování žalobcova prohlášení. Takový přístup správního orgánu je projevem jeho nemístné podezřavosti a neobjektivnosti, když je žalobce držitelem řidičského oprávnění a řidičský průkaz mu byl v České republice vydán již v roce 2006. Pravdivost čestného prohlášení ostatně byla potvrzena sdělením Spolkového dopravního úřadu ve Flensburgu. Je-li pak ve sdělení města Kuchen doručeného žalovanému uvedeno, že má žalobce v městě Kuchen „*přihlášené své výhradní bydliště*“, pak z takové informace nelze dospět k závěru, že žalobcův „*přechodný pobyt na území ČR je fiktivní*“, jak dovozuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde navíc tento svůj závěr opakovaně opírá o údajná zjištění pobytových kontrol, ač se v souvislosti s žádostí uskutečnila pouze jedna pobytová kontrola, a to s níže uvedeným zjištěním. Dovolává-li se správní orgán jako potvrzujícího důkazu o nebydlení žalobce v ČR uskutečněné pobytové kontroly, pak z této kontroly rozhodně nelze dovodit závěr o tom, že se v bydlišti nezdržuje a že jej neužívá, jak činí žalovaný. Zjištění pobytové kontroly totiž bylo takové, že žalobce sice nebyl osobně zastižen doma, ale od další osoby se pobytová kontrola dozvěděla, že v domě žalobce bydlí a že je v současné době mimo, ale že se v bytě zdržuje a že byt užívá. Je pochopitelné, že se žalobce musí pohybovat i mimo byt, tak jako každý. Důležité je, že se do bytu, jako do svého bydliště, pravidelně vrací a tedy slovy zákona zde má své obvyklé bydliště v ČR. Dovožovat ze skutečnosti, že nebyl v rámci jedné a jediné pobytové kontroly zastižen doma, že se na uváděné adrese nezdržuje a tudíž neprokazuje své obvyklé bydliště, je chybné. Co se týče domovního zvonku a poštovní schránky, tak tyto jsou umístěny na brance. Není možné, aby si toho pobytová kontrola nevšimla. Ostatně korespondence v této věci je doručována na tuto adresu. Zde je žalobci doručována i jiná pošta. K důkazu žalobce přiložil kopii dopisní obálky společnosti NationalPen a kopii dopisu společnosti Google. O věci žalobce hovořil s panem Magomedovem, na kterého je ve zprávě pobytové kontroly odkazováno a který žalobci sdělil, že si nepamatuje, že by mu z cizinecké policie v žalobcově záležitosti někdo telefonoval, ale ví zcela bezpečně, že ve dvou případech osobně hovořil s policisty z cizinecké policie. V jednom případě se jej měli dotazovat na osobu, o které nikdy neslyšel a podruhé pak na žalobce. Ohledně žalobce pan M. poskytl informaci o tom, že v domě bydlí, policistům dokonce nabídl, že jim ukáže žalobcův pokoj a že žalobce i zkontaktuje telefonicky. Obě nabídky pobytová kontrola odmítla s tím, že potřebují žalobce osobně. Pan M. rozhodně odmítl tvrzení, že by o žalobci uvedl, že je v SRN. Obě zmiňované pobytové kontroly byly uskutečněny ve všední den v dopoledních hodinách. Je tedy pochopitelné, že úspěšnost takových kontrol musí být minimální, neboť v tento čas se žalobce samozřejmě zabývá svojí prací mimo bydliště.

6. Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vydává v rámci své pravomoci Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, což je orgán veřejné moci. Potvrzení o přechodném pobytu je dle § 567 NOZ veřejnou listinou, ve které je potvrzeno, že má žalobce pobyt v ČR na adrese ... a tedy že na této adrese má obvyklé bydliště v ČR. Obsahem veřejné listiny je pak to, že se nejen v rámci probíhajících soudních a správních řízení, ale vůbec v praxi státních a jiných veřejných orgánů předpokládá, jak vyplývá z § 53 odst. 3 správního řádu, správnost těchto listin, a to až do okamžiku, než se prokáže opak. Držitel veřejné listiny tedy nedokazuje její správnost. Účastník řízení zpochybňující veřejnou listinu musí tedy unést důkazní břemeno a své tvrzení prokázat. Proto, když správní orgán tvrdí, že žalobce nemá v ČR obvyklé bydliště, tak toto, jak vyplývá z § 568 NOZ, správní orgán, tedy žalovaný, musí prokázat. Postoj správních orgánů obou stupňů je nesprávný, když bez jediného objektivního zjištění a bez jediného důkazu žalobce obviňují z „*turistiky za řidičskými průkazy*“ a v důsledku toho se nekriticky zabývají skutečnostmi, které nejsou pro provedení změny údajů zaznamenávaných v řidičském průkazu dle § 108, § 109 a násl. zákona o silničním provozu rozhodné. Jestliže žalobce v roce 2006 splňoval veškeré zákonné podmínky k tomu, abych byl přijat k výuce a výcviku řidiče, aby byl připuštěn k provedení zkoušky odborné způsobilosti a bylo mu uděleno řidičské oprávnění, pak po té, co jen změnil bydliště, mu nemůže být odepřeno vydání nového řidičského průkazu postihující změny zaznamenávaných údajů. Kontinuita rozhodování správního orgánu a legitimního právního očekávání musí být zachována. Jestliže se žalovaný dovolává rozhodnutí Krajského soudu v Plzni a Nevyššího správního soudu v jiných věcech, Směrnice Rady č. 91/439/EHS čl. 9, resp. čl. 12 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES o řidičských průkazech, které vykládají pojem obvyklé bydliště, pak všechny zde uvedené podmínky i akcentaci osobních vazeb před pracovními vazbami, žalobce jednoznačně splňuje. V tomto směru dále poukázal na rozsudek Evropského soudního dvora (druhého senátu) ve věci C - 467/10 v řízení SRN proti Barisi Akyuzovi, viz zejména odstavec 76 tohoto rozsudku. Skutkové závěry, ke kterým nejprve správní orgán I. stupně a poté i žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěly, jsou výsledkem nesprávné aplikace právní normy a nesprávného hodnocení důkazů.

7. Navíc je odůvodnění napadeného rozhodnutí fakticky nepřezkoumatelné, když nerespektuje § 68 odst. 3 správního řádu a neobsahuje podrobné odůvodnění toho, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a jak se vypořádal s žalobcovými návrhy a námitkami a zejména, proč se s nimi vypořádal tak, jak se vypořádal. Žalovaný pochybil, když nevyhověl odvolání. V důsledku toho pak dovedl nesprávné skutkové a po té i nesprávné právní závěry. Z uvedeného je zřejmé, že v předchozích řízeních nebyl řádně zjištěn stav věci a že se žalovaný řádně nevypořádal s odvoláním. Ve věci tak nemohlo být řádně rozhodnuto.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že měl žalobce po celou dobu řízení možnost navrhnout důkazy k prokázání obvyklého zdržování se na území České republiky, k čemuž však nedošlo a žalobci se nepodařilo tvrzenou skutečnost ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu prokázat. Uvedené ustanovení se vztahuje k osobním vazbám na území České republiky a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Žalovaný proto považoval

za liché polemiky žalobce o tom, že ke splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky [§ 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu] postačuje předložení potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území ČR [§ 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu]. Namísto označení důkazů na podporu svého tvrzení, vede žalobce se správními orgány spor o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhá se okamžitého vydání řidičského průkazu ČR bez prokazatelného splnění podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR. V té souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.7.2014, čj. 57 A 96/2013 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2013, čj. 6 As 47/2013-68, bod 12. Žalobce další důkazní prostředky k vyvrácení důvodné pochybnosti o splnění podmínky „mít obvyklé bydliště na území ČR“ sám nenavrhl a trvalý pobyt na území ČR nemá, proto byla žádost správním orgánem I. stupně zamítnuta.

9. Tvrzení žalobce o posouvání předmětné právní záležitosti do osobní roviny a projevech prvků svévole považoval žalovaný za absurdní, nepodložené a liché s tím, že právě ze strany žalobce byl vyvíjen atak na konkrétní úředně oprávněné osoby a věc posouvána do roviny adresně osobní a útočné. O diferencovaném přístupu žalovaného k důkazům, které si správní orgán prvního stupně sám opatřil a že informace ze SRN nevyklučuje existenci žalobcova obvyklého bydliště na území ČR, žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nic takového netvrdili. Ve svém souhrnu však informace ze SRN svědčí o opaku skutečnosti tvrzené žalobcem. Výzva správního orgánu prvního stupně k doplnění žádosti a odstranění nedostatků ve smyslu prokázání osobních vazeb k deklarovanému přechodnému pobytu na území ČR byla dostatečná, jasná a přesná. Žalobce přistoupil k výzvě tak, že podal odvolání a rozporoval ji, respektive vedl spor se správním orgánem prvního stupně o zákonnosti jeho postupu. Účinnou spolupráci se správním orgánem prvního stupně však nevyvíjel. Dle žalovaného nelze v řízení nalézt prvky svévole. Postoj žalobce ke spolupráci se správním orgánem prvního stupně ve smyslu prokázání obvyklého zdržování se na adrese úředně evidovaného přechodného pobytu na území ČR je negativní, odmítavý až útočný. Ze spisuje zřejmé, že žádost nebyla ve smyslu výzvy doplněna. Prokázání osobních vazeb k území ČR a adrese přechodného pobytu na území ČR, coby obvyklému bydlišti ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) a § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, nebylo realizováno. Žalovaný vycházel z ustanovení správního řádu, kdy je „silnější“ procesní povinnost účastníků řízení „o žádosti“ označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení. Z povahy věci nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a prokazoval skutečnosti, které povedou k vyhovění žádosti o udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které je možné podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 1 správního řádu). Podkladem pro rozhodnutí byly i skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, v daném případě informace o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Skutečnosti známé z úřední činnosti se nedokazují. Správní orgán prvního stupně posoudil žádost žalobce i na podkladě těchto jemu známých skutečností.

10. Dle žalovaného se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu. Oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) a s vydáním řidičského průkazu ČR, je z pohledu garance údajů uváděných v řidičském průkazu ČR účelová, tendenční a ve vztahu k odpovědnosti za udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR, bezpředmětná. Podle čl. 7 bod 1. Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech, řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům ... b) kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce na území ČR navrženy ani předloženy nebyly. V průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné a na jejich základě nelze dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

11. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

12. Žaloba není důvodná

Právní hodnocení

I.

13. Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.*

14. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je *obvyklým bydlištěm na území České republiky místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu*

osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

15. Žalobce jako držitel řidičského průkazu České republiky vydaného Městským úřadem v Sokolově dne 2.5.2006, ve kterém je vyznačeno bydliště na adrese ... podal dne 20.1.2014 žádost o vydání řidičského průkazu České republiky z důvodu přechodného bydliště v České republice na adrese ...

16. Žádost žalobce o vydání řidičského průkazu České republiky při změně přechodného pobytu byla zamítnuta podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, když se žalobci dle názoru správních orgánů obou stupňů nepodařilo ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky.

17. Žalobce v žalobě namítá, že žádal o změnu údajů ve stávajícím řidičském průkazu, proto mělo být ve správním řízení postupováno podle § 108 zákona o silničním provozu. Podle § 108 odst. 1 zákona o silničním provozu *změnu údajů, které jsou zaznamenávány v řidičském průkazu, je držitel řidičského průkazu povinen do pěti pracovních dnů ode dne, kdy ke změně došlo, oznámit příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Podle odst. 2 při změně údajů zaznamenávaných v řidičském průkazu vydá příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností držiteli řidičského průkazu nový řidičský průkaz. Podle odst. 3 podle ustanovení odstavců 1 a 2 se postupuje i v případě změny údajů zaznamenávaných v mezinárodním řidičském průkazu.*

18. Žalobce byl držitelem řidičského průkazu České republiky s řidičským oprávněním skupiny A a B (ve kterém bylo uvedeno místo jeho trvalého pobytu ve Spolkové republice Německo) a žádal ve smyslu § 108 zákona o silničním provozu o vydání řidičského průkazu České republiky z důvodu změny údaje zaznamenaného v jeho stávajícím řidičském průkazu. Změna se týkala údaje o bydlišti, kdy požadoval, aby byla v jeho řidičském průkazu České republiky vyznačena adresa místa jeho přechodného pobytu ... Při rozhodování o žádosti žalobce bylo proto nutno postupovat při vydání řidičského průkazu České republiky podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kde je stanoveno, že *lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště. Aby mohlo být žádosti žalobce vyhověno, bylo nezbytné, aby bylo ve správním řízení prokázáno, že je žalobce osobou, která má na území České republiky obvyklé bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení byl žalobce, za situace, kdy neměl v České republice trvalé bydliště, povinen prokázat, že na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo prokázat, že na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.*

19. Krajský soud proto činí první závěr, že správní orgány obou stupňů zcela správně při rozhodování o žádosti žalobce vycházely z ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

II.

20. Aby mohlo být žádosti žalobce o vydání řidičského oprávnění České republiky a s tím související vydání řidičského průkazu České republiky vyhověno, bylo povinností žalobce ve správním řízení tvrdit a prokázat skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že má žalobce na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky konkrétním způsobem popsat důvody a časový rozsah svého pobytu na území České republiky. Nejsou-li známy důvody a časový rozsah pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že má žadatel na území České republiky „obvyklé bydliště“. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z § 52 věta první správního řádu, podle kterého *jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*.

21. Uvedený závěr je podpořen např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2013, čj. 6 As 47/2013-68 (dostupný na www.nssoud.cz), kde Nejvyšší správní soud v bodě 12 dospěl k závěru, že *„pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“*. V bodě 14 rozsudku pak uvedl, že *„totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt“*.

22. V § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu je stanoveno, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu. Uvedené ustanovení nelze vykládat tak, že jsou zde uvedeny listiny, po jejichž předložení je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. na povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má žadatel „obvyklé bydliště na území České republiky“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“. Předloží-li tak žadatel potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se

přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „*adrese místa hlášeného pobytu na území*“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána adresa místa hlášeného pobytu žalobce na území České republiky, nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese „*obvyklé bydliště na území České republiky*“ ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Obdobně, předloží-li žadatel výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti nebo nájemní smlouvu k nemovitosti, znamená tato skutečnost, že je oprávněn tuto nemovitost užívat, nikoli však skutečnost, že ji skutečně užívá. Stejně tak, předloží-li žadatel výpis z živnostenského rejstříku, znamená tato skutečnost, že je oprávněn na základě živnostenského listu podnikat, nikoli skutečnost, že v místě podnikání skutečně podniká.

23. Uvedeným způsobem je nutno vykládat ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého *k žádosti o vydání řidičského průkazu musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku.*

24. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že adresa úředně registrovaného přechodného pobytu na území České republiky, je jeho obvyklým bydlištěm. K žádosti předložil řidičský průkaz č. EB 670330 vydaný MěÚ Sokolov dne 2.6.2006 s řidičským oprávněním skupiny A,B a vyznačeným bydlištěm... doklad totožnosti (Personalausweis č. 612409905 vydaný 29.9.2005 Spolkovou republikou Německo), potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky č. VA 143835 vydané Ministerstvem vnitra České republiky dne 12.6.2013 a doklad o rodném čísle vydaný 24.7.2013 pod čj. OAM -137731/MC. V řízení byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. V té souvislosti byl vyzván k prokázání osobních vazeb k místu bydliště na území České republiky, přičemž mu byl současně podrobně vyložen pojem „*obvyklé bydliště na území České republiky*“. Na základě této výzvy bylo žalobci srozumitelně sděleno, k prokázání jaké skutečnosti má povinnost navrhnout důkazy a z jakých ustanovení tato skutečnost vyplývá. Žalobci nic nebránilo, aby výzvě vyhověl. Dle krajského soudu není pro osobu, která se na území České republiky opravdu zdržuje v rozsahu požadovaném zákonem o silničním provozu, problém popsat a prokázat důvody a rozsah svého pobytu na území České republiky, při tom je volba důkazních prostředků zcela na žadateli. Žalobce však na základě výzvy předložil své čestné prohlášení ze dne 18.2.2014, nájemní smlouvu na adresu Karlovy Vary, Dobrovského 137/17 ze dne 12.6.2013 a výpis z Živnostenského rejstříku ze dne 17.2.2014, čj. 360/ObŽÚ/14. Konkrétním způsobem však nepopsal důvody ani časový rozsah svého pobytu na území České republiky. Svoji obranu ve správním řízení založil pouze na polemice se správním orgánem I. stupně, uplatněné následně i v odvolání, o oprávněnosti požadavku prokázat obvyklé bydliště na území České republiky a na právním názoru, že doložil listiny uvedené v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu a tím prokázal existenci „*obvyklého bydliště na území České republiky*“.

25. Žalobce tak založil svoji argumentaci ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“ postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. § 109 odst. 8 písm. g) ZSP. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území „obvyklé bydliště na území České republiky“. Konkrétním způsobem nepopsal důvody ani časový rozsah svého pobytu na území České republiky. S ohledem na zvolenou argumentaci ve správním řízení žalobce objektivně ve správním řízení ani žádné další důkazní návrhy vznášet nechtěl, když vycházel ze závěru, že vše již prokázal listinami jím předloženými.

26. Proto byl správný závěr správního orgánu I. stupně, že tento „nepopírá skutečnost, že žadateli byl povolen přechodný pobyt na území ČR, nicméně doložené dokumenty dostatečně neprokazují plnění podmínky obvyklého bydliště v souladu s ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Při pobytové kontrole na adrese ... nebyl nikdo zastížen a není zde ani označena provozovna, ve které by měl, dle doloženého výpisu z živnostenského rejstříku žadatel podnikat. Skutečnost, že jediným důkazem toho, že se žadatel zdržuje na jím uvedené adrese, jsou stvrzenky o zaplacení nájemného, nepovažuje správní orgán za prokázání obvyklého bydliště na území ČR. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby, a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato skutečnost je podpořena sdělením, získaným prostřednictvím Ministerstva dopravy ČR, kde je uvedeno, že žadatel má v SRN trvalý pobyt. Po zhodnocení všech předložených důkazů a informací, které správní orgán získal v rámci vlastního šetření, má správní orgán za to, že žadatel neplní podmínku obvyklého bydliště na území ČR dle ust. § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“.

27. Správným je i závěr žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „správní orgán I. stupně má dle správního řádu povinnost zjišťovat, zda úředně evidovaný přechodný pobyt odvolatele na území ČR, je jeho obvyklým bydlištěm ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh), jak vyžaduje zákon o silničním provozu a směrnice EU o řidičských průkazech. Odvolatel na výzvu k doplnění podané žádosti reaguje negativně se snahou obviňovat správní orgán z nezákonnosti. Namísto zákonem předepsané součinnosti vede se správním orgánem spor. Snaha polemizovat o výkladu zákona o silničním provozu ve smyslu podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR pro vydání řidičského průkazu ČR toliko předložením povolení k přechodnému pobytu je zjevná a zastíňuje, lépe řečeno odvádí pozornost od podstaty zjišťované skutečnosti včetně zákonem dané povinnosti spolupráce a povinnosti označit důkazy na podporu jeho tvrzení. Pokud by postačovalo předložení potvrzení o povolení k přechodnému pobytu (jak se domnívá či tvrdí odvolatel), nebyl by v zákoně o silničním provozu věnován takový prostor definici o obvyklém bydlišti v návaznosti na směrnici EU o řidičských průkazech. Protože odvolací správní orgán odkazem na výše uvedené, po zvážení okolností a s vědomím obecné zásady volného hodnocení důkazů, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, podle své úvahy a ve vzájemných souvislostech tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, kdy shledal rozhodnutí za správné a kdy ze strany správního orgánu I.

stupně nedošlo k takovému pochybení, jež by zakládalo jeho zrušení, vrácení nebo změnu, rozhodl o podaném odvolání tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí“.

28. Na základě uvedeného nemůže krajský soud dát za pravdu žalobci, který v žalobě uvádí, že „*správní orgány obou stupňů předložené důkazy hodnotily tak, že je zpochybnil, aniž by své zpochybnění řádně a zevrubně odůvodnily a uvedly k tomu odpovídající objektivní a zejména zákonné důvody. V hodnocení předložených důkazů žalovaným se tak projevují prvky svévole*“. Podstatou sporu mezi žalobcem a správními orgány bylo, zda doložením žalobcem předložených listin byla prokázána existence „*obvyklého bydliště na území České republiky*“. Správní orgány tuto otázku posoudily v odůvodnění svých rozhodnutí zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, uvedly příslušná ustanovení zákona o silničním provozu, na základě kterých bylo nutno o žádosti žalobce rozhodnout, uvedly listiny, kterými žalobce dle svého názoru postačujícím způsobem prokazoval existenci obvyklého bydliště na území ČR a učinily zcela správný závěr, že důkazy předložené žalobcem nepostačují k prokázání tvrzení žalobce o obvyklém bydlišti na území ČR. Žádosti žalobce tak ve správním řízení nemohlo být vyhověno. S tím souvisí i závěr krajského soudu, že je nedůvodnou námitka žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když nerespektuje § 68 odst. 3 správního řádu a neobsahuje podrobné odůvodnění toho, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a jak se vypořádal s žalobcovými návrhy a námitkami a zejména, proč se s nimi vypořádal tak, jak se vypořádal. Jak vyplývá z uvedeného, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zcela v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož se v *odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

29. Na základě uvedeného je nutno učinit další závěr, že není správné tvrzení žalobce v žalobě, že „*žalovaný pochybil, když nevyhověl odvolání. V důsledku toho pak dovodil nesprávné skutkové a po té i nesprávné právní závěry. Z uvedeného je zřejmé, že v předchozích řízeních nebyl řádně zjištěn stav věci a že se žalovaný řádně nevypořádal s odvoláním. Ve věci tak nemohlo být řádně rozhodnuto.*“

30. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správně uvedl, že je řidičský průkaz průkazem totožnosti ve smyslu § 36 odst. 4 správního řádu, proto jeho obsah nesmí být v rozporu se skutečností. Na základě uvedeného přistoupil důvodně k prověření osoby žadatele, a to v souladu s § 3 správního řádu, podle něhož *správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.* Kromě listin předložených žalobcem tak měl k dispozici podklady, které shromáždil v souladu s § 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že dne 14.3.2014 obdržel ze Spolkové republiky Německo prostřednictvím Ministerstva dopravy ČR sdělení ze Spolkového dopravního úřadu ve Flensburgu, kde se uvádí, že žalobci nebylo uděleno řidičské oprávnění v SRN, a že o žalobci nejsou v Centrálním registru řidičů podchyceny žádné záznamy. Dne 25.3.2014 obdržel informaci města Kuchen, kanceláře pro občany, se sdělením, že má žalobce ve městě Kuchen přihlášené své výhradní bydliště. Dne 19.2.2014 požádal Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky o informace k pobytu žalobce na území České republiky a Policii České republiky, oddělení pobytových

kontrol, o provedení pobytové kontroly na adrese přechodného pobytu žalobce ... Dne 24.2.2014 obdržel informaci, že má žalobce povolen přechodný pobyt od 12.6.2013 a místem pobytu je od 20.5.2013 do 20.5.2014 uvedená adresa přechodného pobytu. Pobytovou kontrolou uskutečněnou dne 24.2.2014 bylo zjištěno, že na uvedené adrese přechodného pobytu se nachází rodinný dům se zahradou, na domě není žádné označení jména žalobce. Dne 25.2.2014 byl telefonicky kontaktován druh majitelky nemovitosti pan K.M. (ve správním řízení zástupce žalobce na základě plné moci), který sdělil, že žalobci na uvedené adrese poskytl v domě ubytování, k dispozici má jednu místnost, v současné době je však v SRN a kdy se vrátí pan M. nevěděl. Jak je zřejmé z uvedeného obsahu správního spisu a z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, není důvodnou námitka žalobce, je-li ve sdělení města Kuchen uvedeno, že má žalobce v městě Kuchen „přihlášené své výhradní bydliště“, pak z takové informace nelze dospět k závěru, že žalobcův „přechodný pobyt na území ČR je fiktivní“, jak dovozuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde navíc tento svůj závěr opakovaně opírá o údajná zjištění pobytových kontrol, ač se v souvislosti s žádostí uskutečnila pouze jedna pobytová kontrola. Důvodnou není zejména proto, že správní orgán nevycházel toliko ze zjištění učiněného na základě informace poskytnuté mu městem Kuchen, ale tato informace byla jedním z podkladů pro rozhodnutí a prokazovala společně s informací poskytnutou Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, že žalobce nemá ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu trvalé bydliště na území České republiky, ale na území Spolkové republiky Německo, proto bylo správním orgánem I. stupně správně požadováno, aby žalobce prokázal, že má ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu na území České republiky obvyklé bydliště.

Závěr

31. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

32. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová